

troede, at en Lov, der omhandler saa store modstaaende Interesser, som den nærværende gjør, hvilket ogsaa blev anerkjendt af den ærede Justitsminister, saaledes bør gaa upaagtet gjennem Thinget, men at den burde have en nøiere Underjøgelse, inden man lod den gaa videre. Jeg er forresten enig med den ærede Minister i, at det er sandsynligt, at vi Alle ville komme til den Erkjendelse, at det, om man end ikke for Diebliffet kan opnaa mere end det, der er antydet af Ministeren i dette Lovforslag, vil være vigtigt at faae det igjennem netop i denne Samling; men det forekommer mig at være en berettiget Fordring, at man vil have denne Lov, der først er kommen herind den 1ste Mai — det formoder jeg, da den er vedtagen af det andet Thing den 30te April — set lidt efter, inden den bliver færdig og lade den prøve i et lille Udvalg, som kunde tage de forskjellige Interesser under Overveelse. Havde Loven angaaet ubetydelige Sager, var det en anden Sag, men den ærede Minister erkjendte selv, i hvilken Grad den almindelige Interesse, her stod imod den særskilte, og det kunde derfor nok være vigtigt at se, om Forholdet imellem dem er nøie afveiet med Retfærdighed for Die. Den Omstændighed, at Lovforslaget har været behandlet af de kommunale Autoriteter, maa jo give Formodning for, at man har taget Kommunens Lær under nøie Overveelse; men det er derfor ikke mindre vigtigt, at den Lovgivende Magt ser efter, om ogsaa Kommunen har varetaget den enkelte Mand's Interesse, idet disse to Ting kunne komme i Strid med hinanden. Jeg sagde før, at jeg ikke vilde stille noget Forslag, og dette fastholder jeg endnu, dersom Thingets ledende Mænd ikke skulde finde det rigtigt at gjøre Videre ved Sagen, men jeg for min Part vilde dog ikke have undladt at gjøre disse Bemærkninger, idet jeg tror, at de ere fuldstændig paa deres Plads ligeoverfor et saa vigtigt Anliggende. Naar Ministeren sagde, at mine Bemærkninger om den almindelige Byggelov og om Expropriationsloven af 1857 var denne Sag uvedkommende, kan jeg ikke anerkjende dette, thi da det er en Forandring i Bygningsloven, vi behandle, vedkomme de Forhold, som henhøre under denne Lov i Almindelighed, ogsaa denne Sag. Man er ikke vis paa, at der ikke ved denne Lov kan blive et eller andet Forhold berørt, som vi ikke kunne overse saaledes, som Sagen nu foreligger uden at have været Gjenstand for et Udvalgs Betænkning her i Thinget.

Minestad: Ligesom den ærede Minister og et æret Medlem fra Randers Amt maa jeg fraraade Vedtagelsen af det Vndringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Svendborg Amts 4de Valgkreds (Dahlild). Det staar for mig som temmelig klart, at den Begrændsning, man her vil paalægge den nuværende Frihed i Kjøbenhavn, gaar til den yderste Grændse af, hvad man i nærværende Diebliffet kan tillade sig lige

overfor Grundeierne og deres Ret, hvorfor jeg ikke vil negte, at, hvis Sagen havde, om jeg saa maa sige, foreligget til en mere fri Afgjørelse her, vilde jeg have haft store Betænkneligheder ved at gaa saavidt, og ialtsald fundet det rigtigt, at Loven blev underkastet en mere indgaaende Drøftelse, navnlig gjennem et Udvalg. Men saaledes foreligger Sagen ikke. Den har været Gjenstand for Behandling i det kommunale Raad, og man har fra alle Sider der endes om, at saadanne Bestemmelser være nødvendige og paa den anden Side være tilstedelige ligeoverfor de Kjøbenhavnske Grundeiere, og under disse Omstændigheder finder jeg mig ikke foranlediget til at træde op imod den eller forsøge paa at opfylle noget Andet; men jeg vil blot have, at det er meget væsentlige og Paagjældendes økonomiske Belvære i høi Grad officierende Bestemmelser, som denne Lov medfører, hvorfor jeg heller ikke kan Andet end finde det temmelig besynderligt, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) før syntes at ville rette en Slags Bebrejdelse for denne Lovs Fremkomst imod et Medlem her i Thinget eller imod det Selskab, for hvilket han fungerer som Direktør, thi det kan ikke negtes, at et Byggeselskab maa være allermost interesseret i ikke at faae saadanne generende Bestemmelser som dem, der indeholdes i denne Lov. Jeg for mit Vedkommende vil, som sagt, ikke optræde imod Lovforslaget, men skal blandt de Bestemmelser, der i særdeles høi Grad og i en Grad, som næsten forekommer mig unaturlig, gjøre Indgreb i det Væstaaende, blot tillade mig at nævne Bestemmelsen i §. 2 Litra c. Nr. 1. Jeg kan meget vel forstaa den Begrændsning, som man indfører i Cierens Benyttelse af selve hans Grund, jeg kan forstaa, at man giver nye Bestemmelser om Mellemrummene mellem de Bygninger, han opfører paa denne selv. Men derimod kan jeg ikke negte, at navnlig ligeoverfor den hidtilværende Tilstand er det et ganske overordentligt Indgreb, der gjøres, naar man opstiller den Fordring, at, hvor der er Binduer fra Bærelse, Værksted eller Kjøkken, skal der mellem saadanne Binduer og Nabogrunde være en Afstand af 3 Alen med Tillæg af en Fjerdedel af Bygningernes Høide. Det vil erindres, at indtil Bygningsloven af 1856 udkom, var Forholdet dette, at man kunde have Bindue ud imod Nabogrunden, naar man havde, hvad man kalder Fortov, paa sin egen Grund, hvilket var en Strækning, om hvis Størrelse man ikke var ganske enig, men som man dog i Praxis antog var c. 1 Alen. Det vil erindres, at Bygningsloven af 1856, til hvilken Loven af 1871 slutter sig, udvidede det til to Alen. Her derimod er der nu opstillet 3 Alen med Tillæg af en Fjerdedel af Bygningens Høide, hvilket selv efter den mildeste Fortolkning bliver over 9 Alen for Bygninger af 25 Alens Høide. Nu tillader jeg mig et Spørgsmaal til